

Ümidlərdi insanları yaşadan. Bir gün o ümidimizin gerçək olması arzusu ilə yaşayırıq. Biz xalq olaraq otuz il ümidlə gözlədik. Bir gün o ümidimiz çin olacaq, biz azad vətənin qalib vətəndaşları olacağıq ümidləri ilə böyüdükdük. O ümidlər günbəgün böyüyən cismimizlə, düşüncəmizlə bərabər böyüdü. Vətən həsrətli nağıllarla böyüyən körpələrin andı oldu azadlıq...

Əhli-beyt aşığı, vətən sevdalısı Vəlizadə Kamran Əkbər oğlu azadlığa uzanan və zəfərlə sonlanan bir ömür yolu keçib. Bir fəsil qədər tez bitən 24 illik ömrün min ilə bərabər yaşanılmışı var. Bu ömür səhifələri vərəq-vərəq oxunduqca sətir-sətir qəlbə toxunur. Əkbər Vəlizadə oğlunun xatirələrini paylaşdıqca gözü sonsuzluğa, çarəsizliyin uzanan yollarına zillənirdi. Hələ payızda başına bəyaz qar ələnen Elnarə ananı demirəm. Onlar oğulları dünyaya gələndə heç arzu etməmişdilər ki, yeganə oğul övladlarının bəy otağı daş məzar olsun. Hansı valideyin övladını çiyində daşımağı arzu edər ki? Ancaq Əkbər Vəlizadəyə dünyanın ən ağır yükü olan oğul nəşini daşımaq qismət oldu.

Vəlizadə Kamran Əkbər oğlu 1996-cı il 14

sentyabrda Lənkəran şəhərinin Nərimanabad kəndində dünyaya göz açıb. Ailənin ilk övladı Rüşanə, ikinci və son beşik isə Kamran olub. Kamran 2004-cü ildə şəhid Elmar Məmmədov adına tam orta məktəbdə təhsil almağa başlayıb. 2014-cü ildə məktəbi bitirib. Həmin il Neft Akademiyasının enerjotika fakültəsinə qəbul olub. Kamrandan ayrı qala bilməyən ailəsi onunla bərabər Bakı şəhərinə köçüb. 2018-ci ildə universiteti bitirən Kamran həmin il hərbi xidmətə gedib. Daşkəsənin Xoşbulaq kəndində 1 il xidmət edib. 2019-cu il iyulun 1-də xidmətini bitirib evinə qayıtdıqdan sonra müəyyən işlərdə çalışıb. 2020-ci il 24-cü yaş günündə sənəti üzrə işə daxil olub. Lakin həmin işdə cəmi 14 gün çalışıb. Sentyabrın 28-də səfərbər-

Nəfəs-nəfəs bitən ömür...

liyın çağırışı ilə Vətən müharibəsinə qatılıb. Cəbrayıl, Qubadlı uğrunda gədən döyüşlərdə qəhrəmancasına vuruşub. Anası ilə son danışığı 18 oktyabrda olub. Anası oğlunun dönüşünə qurban deyib. 2 gün sonra isə Kamran atasına zəng edib istiqaməti dəyişəcəklərini deyib. Elə o zəng də Kamrandan gələn sonuncu zəng olub...

Oktyabrın 24-ü Kamranın anası qərribə bir narahatlıq hiss edir. Ana ürəyi sanki Kamranın son nəfəsini hiss edir. Kamranın susan zəngləri o narahatlığı anbaan artırır. Kamranı axtaran ailəyə hərə bir söz deyir. Ancaq Kamranla bir yerdə döyüşən və yaralanan döyüş yoldaşı danışa bilməsə də, çətinliklə ailəyə Kamranın onunla bərabər olduğunu başa salır. Ailə nə qədər çalışsa da Kamrandan xəbər ala bilmir. Günlər ötdükcə ümidlər payız yarpaqları kimi ürəkdən bir-bir qopub düşür.

Qələbə günü Kamranın atasına zəng edib sənədlərlə bağlı bezi suallar verir. Ailə gecə ilə Kamrandan bir xəbər gələr ümidi ilə yola çıxır. Həmin vaxt Kamranın əmisinə artıq acı xəbəri çatmışdı. Yolda qaradaşından gələn zənglə Əkbər Vəlizadənin dünyası tələndi. Yollar uzandıqca uzandı. Mənzil başına çə-

tan ailə həyətlərində izdihamla qarşılaşdı. Noyabrın 11-i Kamran bütün intizarlara son qoyub gəldi. Ancaq arzulanmayan kimi gəldi. Hər kəsin sevimlisi olan Kamran elə həmin gün doğulub boya-başa çatdığı doğma kəndində torpağa tapşırıldı.

Heç unutmuram Kamrandan xəbər çıxmayan o günləri. Ümidlə gözləyənlərdən biri də mən idim. Xəyallar qururdum. Kamran döyüşdən gələndə onunla görüşüb, onun döyüş yolundan yazacağdım. Ancaq hər kəs kimi mənim də ümidim puç oldu. Kamranın qəhrəmanlığını bir keçmiş kimi dinləmək mənə çox ağır gəldi. Kamrandan geriye qalan əşyalarda toxunduqca, o əşyalarda qalan əl izini hiss etdim. Bir də üçrəngli bayrağa damlayan qanın qoxusunu...

Vətənimə can olan qəhrəmanım, səni unutmuramağa illərini, əsrlərin gücü yetməyəcək. Sən şəhidlərin məqamını gözəl bildirin. Ən böyük arzun da o məqama ucalmaq idi. Allah bəndəsini çox intizarda saxlamır. Səni də saxlamadı. Ucaldın şəhidim, ucaldın. Müqəddəslərin yanına ucaldın. Azərbaycanın hər qarışına üç gün yaralı qalıb, son anlarında ailəsinə məktub yazan bir şəhid kimi səs saldın.

"Canım atam, anam, bacım. 2 gündü yaralıyam, kömək gəlmir. Bu gün 23 oktyabrdı. 21 oktyabrda yaralandım, çoxu şəhid oldu. Mən də ayağımdan yaralanmışam, yeriyə bilmirəm. Əgər şəhid olsam, haqqınızı halal edin. Heç vaxt pis olmayın, başınızı dik tutun. Sizinlə cənnətdə görüşərik. Özünü qoruyun. Sizi çox istəyirəm..."

Şəhadətə nəfəs-nəfəs yaxınlaşdın. Son nəfəsin toxunan torpaq müqəddəsleşdi, qanıyla paklaşdı. Günlərlə cansız cisminə dağlar əmanəttək baxdı. Kaş ki, dağların dili olsaydı, 20 gün səndən xəbər almayıb qocalan ata-anana xəbər versəydi. O xəbər günlər sonra gəldi. Anan şəhid balasını vətənin qoynunda uyutdu. Atan məzarın başında keşik çəkdi. Bacınsa yazdığı son məktubunu son əmanətin tək bağına basdı. Sənin qoxunu o məktubdan aldı. Ailən üçün dünya sanki bir anda boşaldı. Çünki sənle birgə onlar arzularını, ümidlərini itirdilər.

24 il ömür yaşasan da qəhrəman kimi yaddaşlarda iz qoymağı bacardın. İllərlə xəyal etdiyimiz torpaqlara sən kimi qəhrəmanların sayəsində qovuşduq. Sənin ruhun o torpaqlara hər zaman keşik çəkəcək. Xalqın qəhrəmanı, sən uca adını hər kəs se-

vgiyə anır. Qanın çilənən o torpaqların azad olunması üçün göstərdiyin şücaətlərə görə Azərbaycan Respublikasının Prezidenti İlham Əliyevin sərəncamı ilə "Vətən Uğrunda", "Cəbrayılın azad olunmasına görə", "Qubadlıın azad olunmasına görə" medalları ilə təltif olundun. Səndən bizə azad Azərbaycan, o medallar və şəkillər qaldı...

ŞƏHİD KAMRAN

Qoxunu duydum şəhid, Qanın qoxusunu. Sən günlərlə hiss etdin, Ölümün duyğusunu.

Çarəsizcə gözlədin, Qanına bata-bata. Dedin bəlkə son anda, Kimsə köməyə çata.

Bağışla bizi, şəhid, Yete bilmədik sənə. Olmadığın dünyada, Sənsiz batırıq qəmə.

Sən yazdın sətir-sətir, Sonuncu sözlərini. Yumduq fani dünyaya, Əbədi gözlərini.

Son nəfəsin torpağa, Zəfər toxumun ekdi. Sənin şəhid xəbərini, Ürəklərə dağ çəkdi.

İndi sən adın, Nuruna toplanır. Kamran, səndən danışib, Həsərdən ödlənir. **Mənyə SƏYAVƏTOVU**